

KULTUR

Film & tv Musik Medier Bøger Kunst Arkitektur Mad & drikke Scene Mode

SCENE 12. MAR. 2014 KL. 08.57

Gribende opsætning diskuterer nutidens største frygt

'Wit' på Bådteatret er noget så sjældent som stor teaterkunst om kræft.



KRÆFT. Sue Hansen-Styles er blændende som den kræftsige litteraturprofessor Vivian Bearing i Why Not Theatres opsætning af 'Wit', der vandt Pulitzer-prisen i 1999. Foto: PanCakeBeaver / PR-billede.

FORESTILLING

Wit



6. marts - 23. marts

Moderne dramatik

KRISTIAN HUSTED

Til premieren lød der spredte genkendelsens suk blandt publikum.

Mange har sikkert selv haft kræften tæt inde på livet. Fagfolk spår, at sygdommen i de kommende år vil blive endnu mere udbredt.

WIT Bådteatret



Gæstespil af Why Not Theatre. Tekst: Margaret Edson, iscen.: Peter Dupont Weiss, lysdesigner: Katja Andreassen. Til 22. marts.

Der er med andre ord mange gode grunde til, at det amerikanske stykke 'Wit', som lige nu spiller – på engelsk – på Bådteatret i København, får et stort publikum. Det er ikke blot noget så sjældent på tidens danske teaterscener som en gribende historie. Det er også en troværdig og minutøs skildring af en kræftpatients sygdomsforløb.

Sygdommens reduktion

Vi følger den midaldrende kræftsyge kvinde Vivian Bearing fra det første besøg hos lægen, der stiller diagnosen, til hun dør et lille år senere. Beskrivelser af undersøgelser og behandlinger, kroppens reaktioner og forandringer, angsten og smerten.

Men nok så vigtige er hendes fortællinger om arbejdet som professor i engelsk litteratur, særligt hendes speciale, 1600-talsdigteren John Donne. Det er her, 'Wit' bliver meget mere end en gribende fortælling om cancer og død. Nemlig god scenekunst.

Stykkets centrale og geniale greb består i spejlingen. At hun, der har tilbragt det meste af sit liv med at granske sporene efter den engang levende John Donne i hans skrifter, lidt efter lidt selv reduceres til et – levende – videnskabeligt objekt i hænderne på lægerne.

Hun sættes på en særlig 'experimental treatment', som skal give lægevidenskaben ny indsigt i hendes kræftsygdom med det besnærende navn 'metastatic ovarian cancer'.

Alene scenen, hvor den unge reservelæge, som tilfældigvis er Vivians tidligere elev i poesi, står med hånden oppe i hende og famler efter tumoren, siger det hele. »John Donne, metaphysical poet«. Mere siger han ikke, men i den sætning og det scenebillede har vi hele stykkets diskussion af forgængelighed og bestandighed, liv og død.

Sobert og effektivt

Isenesætter Peter Dupont Weiss har et godt øje for disse sammenstød mellem krop og ånd, som dramatikeren Margaret Edson konstant sætter på spidsen.

Hans prunkløse iscenesættelse sætter med en enkelt scenografi og få, men effektive lyskift rammen om det væsentlige: fortællingen om, hvordan den kræftsyge kvinde langsomt, men uafvendeligt mister kontrollen over sin krop, imens hun klamrer sig til poesiens udødelige ord.

Hun spilles blændende af Sue Hansen-Styles, der doserer sine virkemidler som en erfaren biokemiker i laboratoriet. Præcist og kontrolleret.



Vi mærker sygdommen hænge i hendes krop, som var det i os selv

Derfor bliver det aldrig sentimentalt, selvom forestillingen taler om noget af det sværeste. Vi glemmer næsten, at hun er skuespiller, og vi sidder i et teater. Men vi mærker sygdommen hænge i hendes krop, som var det i os selv.

Omkring hende er der godt og afdæmpet modspil fra Eira Pryce som kollegaen, Miriam Yeager som sygeplejersken, Andrew Jeffers som lægen og Bennet Thorpe som reservelægen. I en mindre rolle ses desuden Rasmus Knutzen Nielsen.

Selvom der er mange ord, og man indimellem skal være mere end gennemsnitligt god til engelsk for at følge de lange udredninger af John Donnes poesi, er 'Wit' en anbefalelsesværdig oplevelse for dem, der har eller har haft kræften tæt inde på livet.

Men også for andre, som bare mærker, at vi alle en dag skal miste kontrollen over den krop dér.

Del artiklen: <http://pol.dk/2231521>